

NHỚ QUÊ

Sinh ra và lớn lên ở một miền quê thuộc vùng chiêm trũng của đồng bằng Bắc Bộ, tuổi thơ tôi gắn với cánh đồng, với dòng sông, với những đứa trẻ chăn trâu và những trò chơi dân dã. Cuộc sống chật chội nơi đô thành khiến tôi thấy ngọt ngào. Có những lúc tôi chỉ muốn trở về với ngôi làng nhỏ bé, yên bình của mình, để được cảm nhận mùi vị quê hương mà tôi hằng thương nhớ nơi đất khách quê người.

Ngày nhỏ, tôi thấy quê mình thật nghèo nàn, nhỏ bé, nó dường như không bao bọc nổi cái khát khao vùng vẫy, cái hoài bão vươn xa của tôi và những đứa trẻ chăn trâu ngày nào. Khoác ba lô lên vai, trong lòng chúng tôi đầy húng khởi, đầy dự kiến, kèm theo cả sự sẵn sàng cho một cuộc sống mới. Trải qua vài năm thử thách với cuộc sống bên ngoài, chúng tôi chợt nhận ra chẳng nơi nào giàu có, tươi đẹp bằng chính quê hương mình.

Quê tôi, mỗi nhà có cả một khoảng sân rộng trước nhà, có một cái vườn với đủ các loại rau củ, một cái ao quanh năm thả cá, một đàn gà núng nính trong chuồng,... Những thứ cần cho cuộc sống hàng ngày của chúng tôi đều có ngay trong nhà, không phải cái gì cần cũng xách giỏ ra chợ mua như người thành phố. Người dân quê tôi sống với nhau chân chất, nhiệt tình,... Tôi yêu cuộc sống, con người quê tôi.

Tôi yêu lắm cái dòng sông trong xanh, mát rượi chảy sau nhà, chiều nào chúng tôi cũng hòa mình trong nó mà nô đùa, Vũng vẫy. Nhớ những

lúc nước cạn, trẻ con cả làng mỗi đứa một cái giỏ bên hông lội xuống sông mò tôm, bắt cá. Đứa nào cũng lấm lem, mình đầy bùn đất nhưng ai cũng vui thích. Dòng sông lúc nào cũng hào phóng, dễ dãi dành cho chúng tôi cá, tôm, cua, ốc để sinh sống.

Những ngày lộng gió, chúng tôi bỏ cả buổi trưa làm diều sáo để chiều ra đồng thả. Trong cái mênh mông, vơi vơi của bầu trời, những cánh diều cứ bồng bênh, lúc đứng yên, lúc bay lượn, mang theo những ước mơ của lũ trẻ quê bay thật cao, thật xa.

Khi sắp vào vụ cấy, dân cả làng gieo mạ dưới ruộng, chúng tôi tha hồ bì bõm dưới ấy mà bắt cào cào, châu chấu, có đũa bắt giòi, chỉ một thoáng là đã có cả một đĩa châu chấu rang thơm phức. Ngày đó thì nhiều thế chứ bây giờ châu chấu rang chắc thành đặc sản rồi.

Nhớ nhất là cái mùi hương của rom rạ. Cứ sau mùa gặt, rom rạ được phơi

ngoài cánh đồng, khi khô được áp vào rìa bờ để đốt cho sạch cỏ, tro ấy đem bón ruộng thì tốt lắm. Tôi thích nhất là đốt rạ ở mấy ruộng lúa tám. Mùi thơm của lúa tám bay lên, nhẹ nhàng, thơm thơm, nồng nồng, ngòn ngọt phảng phất trong gió.

Quê tôi lúc nào cũng yên ả, thoáng đãng. Quê tôi có một triển đê xanh xanh với những rặng tre cao vút. Dưới đê là đầm sen chảy dài, sen trắng, sen hồng đua nhau nở rộ vào mùa hè. Chúng tôi thường đi câu cá, câu cây ở ven đê, khi trời bắt đầu đổ nắng, chúng tôi thường lấy lá sen đội đầu. Rồi mò ngó sen ăn hoặc mang về làm nộm, hái những bông sen đang ủ búp đem về nhà cắm. Cuối mùa, chiến lợi phẩm của chúng tôi là những bát sen lớn, đứa nào cũng ôm cả bó về cho mẹ hâm hoặc phơi khô...

Quê tôi đó các bạn ạ. Ở đó không có nhiều tòa nhà cao tầng, không có sự ồn ào, náo nhiệt, không có điều hòa, máy

lạnh,... nhưng có một không gian yên ả thanh bình, không bon chen, chạt chội. Khi xa quê mới hiểu chiều sâu của câu thơ "Khi xa quê, đất bỗng hóa tâm hồn".

HỒNG ĐỔ

